

[Hartvig Frisch.]

var inde paa, er de Ændringer, hvorved Straffelovens Satser er blevet lavere, og hvorved man har imødekomet den Betragtning, der i vore Dage gør sig gældende i større og større Dele af Folket med Hensyn til Fosterfordrivelse. Men netop i Kraft af, at disse Straffesatser er blevet lavere, er der sket det, at disse Sager unddrages Nævninger. Man kan derfor vel forstaa, at man i store Kredse af Befolkningen, hvor Nævningernes afvigende Vota overfor de juridiske Dommeres Vejledning har vakt stor Opmærksomhed, ser med en vis Ængstelse paa, at netop disse Sager unddrages Nævninger. Det skulde da ogsaa glæde mig, om man enten ved en Ændring i Straffeloven eller paa anden Maade kunde imødekomme de Krav, der rejses fra saa mange Sider om at raade Bod paa den Mangel, der her kan blive Tale om.

Jeg vil saa gøre en anden Bemærkning med Hensyn til Nævninger, som jeg ikke har haft Anledning til at gøre i Udvalget, idet det er et Forhold, der først blev mig klart, efter at vi havde forladt hele dette Punkt. I en Artikel i „Juristen“ har jeg set fremsat nogle Oplysninger, som jeg synes er af meget stor Interesse. Cand. jur. Robert Mikkelsen har foretaget en Opgørelse over, hvem der egentlig er Nævninger her i Landet. Han har undersøgt en Række Nævningeting, i alt drejer det sig om 444 Personer. Nu er det naturligvis vanskeligt paa Basis af et saadant Tal at anstille en egentlig statistisk Undersøgelse; man vil kunne sige, at Tallet er i sig selv for lavt til en saadan Undersøgelse, men paa den anden Side: visse Hovedlinier, der er kommet frem ved denne Undersøgelse, kan jo ikke være helt tilfældige. Det viser sig f. Eks., at af disse 444 Nævninger er kun de 42 Kvinder. Naar man ved, at Loven om Nævnings Udtagelse stiller Mænd og Kvinder fuldkommen lige, er dette, at Kvinderne kun udgør en Tiendedel af Nævningerne, jo ingen Tilfældighed. Og naar Hr. Robert Mikkelsen har kunnet paavise ved en Undersøgelse af disse Nævningers Livsstillinger, at de egentlige Arbejdere udgør en saa forsvindende lille Del, at de i Forhold til selve det Antal Arbejdere, der er, kommer til at staa langt under en Befolkningsgruppe som f. Eks. Lærere, og at for Haandværkets Vedkommende Mestrene, som er de færreste, er langt stærkere repræsenteret end Svendene, som er de fleste, saa er man inde paa en Fortolkning af Lovens Ord „egnede og værdige“, som aabenbart har en Slagside i Retning af social Ulighed, i

hvert Fald er det en Fortolkning, som neppe har noget at gøre med det, der oprindeligt har været Lovens Hensigt. Jeg har derfor gerne ved denne Lejlighed villet fremdrage dette Spørgsmaal, fordi jeg finder, at det nu, da vi er ved Behandlingen af den nye Retsplejelov, virkelig er Opmærksomhed værd.

Saa vil jeg til Slutning lige stille et Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister i Anledning af noget, der i de sidste Dage, i hvert Fald efter Pressen at dømme, har optaget Offentligheden temmelig stærkt. Det vil erindres, at da vi havde dette Lovforslag til første Behandling, blev det fra forskellige Sider meget stærkt gjort gældende, at man maatte sørge for, at Retsforhandlinger ikke blev bragt ud til Offentligheden paa en saadan Maade, at det kunde være krænkende for Sædeligheden eller paa unødigt Maade virke ophidsende eller forstyrrende. Jeg husker f. Eks., at det ærede Medlem Hr. Elmquist i sin Tale meget stærkt gjorde gældende, med Henblik paa en meget famøs Proces, der foregik den Gang, hvor nedbrydende det var for Befolkningen, naar saadanne Referater fra Retsmøder skabte Uro og ligefrem kom til paa en navnlig for yngre Mennesker højest uheldig Maade at vække Forargelse. Det vil være ærede Medlemmer bekendt, at man netop i disse Dage har staaet overfor det Særsyn, at en Ugeringssag i Tyskland er blevet gjort til Genstand for et omfattende Referat i den danske Presse. Der har været Skildringer af Detailler, af haarrejsende Enkeltheder, af Sadsimer af en Art, som man sjældent har staaet overfor, og som den danske Presse aabenbart har fundet det rimeligt at referere for det danske Publikum. Man har tilmed kappedes om at skaffe Oplysninger til Veje; man har sendt Korrespondenter ned, for at man kunde faa de mindste Enkeltheder, de mindste Ord, der faldt fra denne Morders Læber, at høre ogsaa herhjemme i Danmark. Hvis det er Meningen, at man ved at forbyde Offentliggørelse af Billeder og lignende fra Retsmøder vil prøve paa herhjemme at hindre, at der ved Rettens Pleje og den Offentlighed, som man af andre Grunde er interesseret i, skal komme Ting frem, navnlig ved Pressens Omtale, som paa alvorlig Maade kan siges at virke forstyrrende, kan det saa samtidig være muligt — det er altsaa et Spørgsmaal, jeg stiller —, at vi fra Udlandet skal kunne offentliggøre alle mulige Referater, Fotografier, Afbildninger af Ofrene, Udmaling til de mindste Enkeltheder? Jeg synes, der kommer til at foreligge et ejendommeligt Problem, for det er jo ikke en dansk Rets-